

1.

K A P I T O L A

V pondělí odpoledne jsem se nemohla dočkat, až do autobusu nastoupí Margareta. „Dnešek byl ten nejlepší den!“ oznámila jsem jí. „Dostala jsem třídní službu! Budu vyprávět svůj životopis, všude budu chodit jako první, budu vybírat peníze na mléčné svačiny, krmit rybičky –“

„Jasně, Klementýno,“ přerušila mě Margareta a zamávala rukama ve vzduchu. „Taky jsme to dělali, když jsem byla ve třetí třídě.“

Margareta je jen o rok starší než já. Ale kdykoliv řekne „když jsem byla ve třetí třídě“, zní to jako „kdysi dávno, když jsem ještě byla malý capart, což už nejsem, takže ti můžu rozkazovat“.

Musím se ten trik naučit pro případ, že mého mladšího bratra jednou pustí do třetí třídy.

„Vy jste ve třídě taky měli třídní službu? To jsem nevěděla,“ řekla jsem. „Jak to, žes mi to nikdy neřekla?“

Margareta zkřížila kotníky a sklopila zrak, aby se ujistila, že má lemy ponožek jeden jako druhý. Když se podívala zase na mě, měla pusu sevřenou jako rozinku a tváře jí trošku zružověly. Pokrčila rameny. „Asi jsem zapomněla,“ řekla. „Zřejmě to byla taková nuda, že to nestálo za řeč.“

„Třídní služba není nuda! Zvlášť ta knížka. Kamarád týdne. Schovala sis svou knížku? Ukážeš mi ji?“

Margareta znovu pokrčila rameny. „Máma ji má schovanou v obýváku. Je pro ni hrozně důležitá, protože vypovídá všechno o mé nepostradatelnosti. Myslím,

že se do ní dívá pokaždé, když ji Michal vytočí. Podle mě si ji ráda čte, aby si pak mohla říkat: „Páni! Díkybohu že mám aspoň *jedno* hodné dítě.“ Takže bys na ni radši neměla sahat.“

„Nic s ní neudělám,“ ujistila jsem ji. „Budu opatrná. Přečteme si ji, až přijdeme domů!“

Margareta vypadala znepokojeně – jako by se snažila na něco přijít, ale nemohla – ale potom pokrčila rameny potřetí a řekla: „Jasně, fajn, dobře, nejspíš.“

A tak když jsme dorazily domů, sjely jsme výtahem k našemu bytu a já řekla mamce: „Ahoj, mami, tak ahoj, mami, jdu k Margaretě, jo? Jo.“ Potom jsme vyjely výtahem do pátého patra, kde bydlí Margareta.

Margareta se vydala rovnou k poličkám vedle krbu. Sepjala ruce a chvíli obdivovala řádky trofejí a cen, které porůznu vyhrála. Protože to děláme pokaždé, když se ocitneme v jejich obýváku, vím, že chce, abych je obdivovala i já. A tak

jsem zatleskala rukama a chvíli jsme mlčky stály a civěly na všechny ty důkazy, jak skvělá je Margaretta ve všem, co dělá.

Rozhodně jich bylo plno. Tři police plné nápisů „Nejlepší v tomhle“ a „Modrá stužka za tamto“, seřazené pěkně úhledně vedle sebe jako konzervy v supermarketu.

Já jsem opravdu dobrá v matematice a kreslení. Ale za to nikdo žádné trofeje nedává, což není fér. Takže naši mají jen stoh písemek z matematiky ohodnocených hvězdičkou a pár obrázků nalepených na stěně. Nikdy v obýváku nevyhradili regál na všechna moje ocenění. Což je dobře, protože by zel prázdnotou.

Když jsem usoudila, že obdivování bylo dost, vydala jsem se k regálu na druhé straně ohniště. Bylo tam plno fotek Margaretina staršího bratra Michala, jak hraje s kamarády baseball. A šest úplně stejných baseballových trofejí. Na všech bylo napsáno *P. N. H.* a k tomu letopočet. Nic víc.

„Co to znamená, *P. N. H.*?“ zajímala jsem se.

Margareta se podržela na hlavě a předstírala, že vzpomíná. „Ááá, už vím! Pitomec – Neřád – Hnusák,“ řekla potom. „Vyhrává to každý rok. V tom nemá konkurenci.“

Věděla jsem, že si Margareta vymýšlí, protože Michal nic z toho nebyl. Což N-E-Z-N-A-M-E-N-Á, *neznamená*, že s ním chci chodit.

Vytáhla jsem z kapsy fixu a napsala si na předloktí *P. N. H.* se spoustou otazníků, abych nezapomněla zjistit, co to znamená. Margareta si toho nevšimla, protože se právě kochala zlatou soškou baleríny. „Měla jsem vyhrát i stříbrnou a bronzovou sošku za ostatní tance,“ vyprávěla. „Jenže rozhodčí nechtěli, aby to ostatním dětem bylo líto.“

Je fakt, že Margareta se někdy umí chovat jako děsný vejtaha. Ale dneska to bylo ještě horší než normálně. To by taky mohlo trvat až do večera. A tak jsem jí připomněla: „Co je s tou knížkou?“

Margareta sfoukla ze sošky neviditelné smítko prachu a opatrně ji vrátila do regálu. Potom ve spodní policiče odsunula velkou pamětní desku z recitační soutěže a vytáhla zpoza ní modrou knížečku.

Natáhla jsem se pro ni, ale Margareta ucukla. „Bacily,“ řekla stroze a probodla moje ruce očima. Pak se posadila na pohovku a začala číst.

„Je dobře, že máme ve třídě Margaretu, protože má smysl pro pořádek.“ ,Jsem rád, že máme ve třídě Margaretu, protože je pořád jako ze škatulky.“ ,Margareta je vždycky dokonale čistá.““

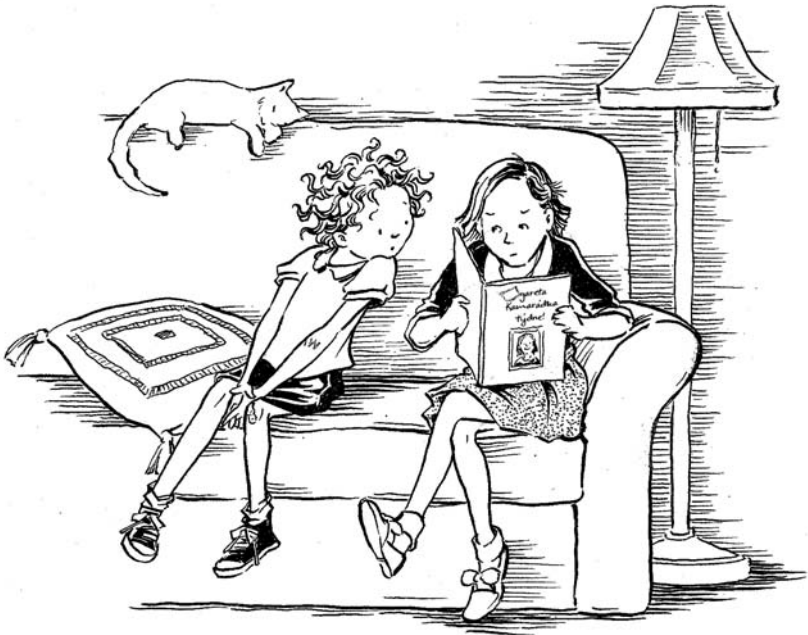
Posadila jsem se vedle ní a koukala jí přes rameno, abych zjistila, jestli všechny ty pochvaly nečte jen jako. Ale ne, uviděla jsem to na vlastní oči – celá stránka byla plná podobných výroků.

Je skvělé, že máme ve třídě Margaretu, protože se jí tak lesknou vlasy, že se v nich málem vidím! napsal Alex. *Rád sedím vedle Margarety, protože se jí nikdy nic nevylije na mou polovinu lavice,* napsal Julius. A pod to napsal Kamil: *Margareta moc ráda pomáhá. Mě třeba každý den říká, co dělám špatně.*

Margareta poklepala na stránku: „Musela jsem mu říct, že ve třetím pádě se píše ,mně.““

„Páni,“ řekla jsem, „to je tedy úžasná knížečka.““

Začínala jsem být nervózní. Ve třídě se sice se všemi kamarádím, ale o mně nikdo nic takového

nenapíše, to je jisté. „A co ještě děti psaly?“ zeptala jsem se. „Něco o tom, že jsi dobrá v kreslení nebo v matematice?“

„Jen samé další hezké pochvaly,“ odsekla Margareta a rychle vyskočila na nohy. „Jedna stránka za druhou. Takže už to můžeme vrátit na místo.“

Margareta došla k regálu a zavřela knížečku. Ale pak, místo aby ji vrátila na místo, vykulila oči a zalapala po dechu. Zrudla. Kdyby neměla oči sevřené do uzoučkých škvírek, vsadím se, že bych viděla, jak se z nich vzteky kouří. Vypadala jako postavička z komiksu těsně předtím, než exploduje.

„*To... to... to... to... HRRRGH!*“ prskala. Potom s dupotem vyšla z obývacího, prohnala se

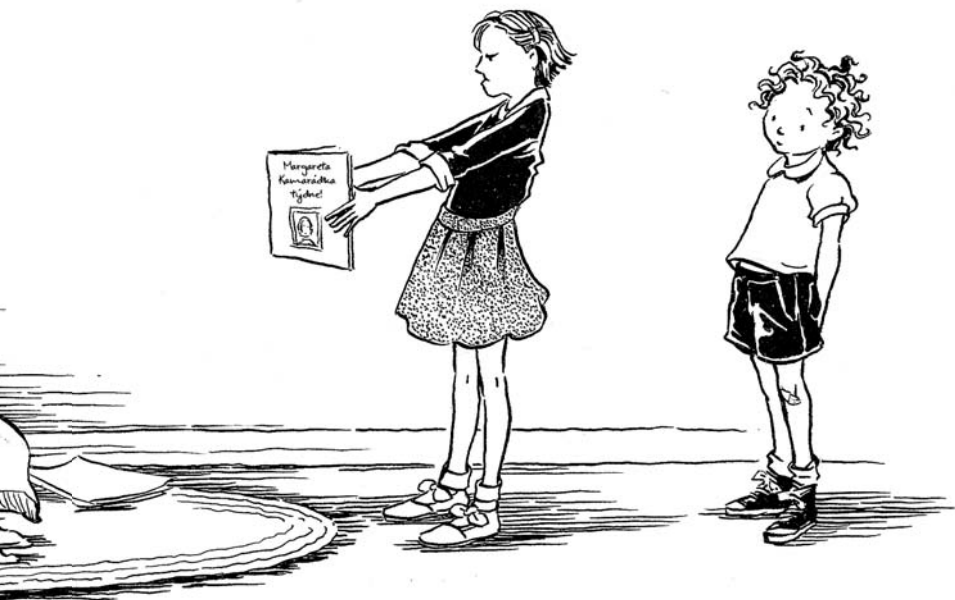

chodbou a koplá do dveří Michalova pokojíčku. Šla jsem za ní.

„Ničeho se tady nedotýkej,“ upozornila mě. „Hemží se to tu bakteriemi!“

Michal ležel v posteli. Pozdravil nás od sportovní rubriky novin. Margareta došla k němu a strčila mu knížečku pod nos. Vzteky se celá třásla.

Konečně jsem zjistila, co ji tak rozzuřilo. Na obálce knížečky někdo přelepil páskou pís-

mena „*Mar*“ v jejím jménu a na pásku napsal písmena „*Ci*“.

CIGARETA, zněl teď titul knížečky nad školní fotografií usmívající se Margarety. KAMARÁDKA TÝDNE.

Michal nasadil nevinný výraz a přitiskl si dlaně na srdce, jako by ho zdrtilo, že ho sestra obviňuje z něčeho tak strašného. Ale viděla jsem, jak přemlouvá svou pusou, aby se nesmála, a taky jsem viděla, že jeho pusa ho moc neposlouchá.

„Jak tě napadlo, že jsem to byl já?“ zeptal se, když svůj souboj s pusou konečně vyhrál.

Margareta ukázala na baseballovou pálku, která Michalovi vyčuhovala zpod polštáře. Ruškojeť byla oblepená páskou, která kdysi bývala bílá.

„Aha,“ odvětil Michal. „Měl jsem radši použít mámin lak na nehty nebo něco takového.“

Margareta se nasupeně a beze slova vyřítila z místnosti a vrátila se do svého pokojíčku.

Její kočka Řasenska honem seskočila z polštáře a vsoukala se pod postel, protože když má někdo Š-P-A-T-N-O-U, špatnou náladu, kočky to poznají. Potom se Margareta usadila přesně doprostřed koberečku a my s Řasenkou jsme čekaly, až urovná všechny jeho trásně. Ona se takhle uklidňuje.

„To je takový pitomec!“ zasyčela po chvíli.

„Na obálce přece nezáleží, Margareto,“ zkusila jsem ji uklidnit. „No tak, dej mi ji. Já tu pásku sundám.“

Margareta si přitiskla knížku na prsa.

Už už jsem chtěla říct, že jestli na knížku sahá Michal, musí se teď úplně hemžit bacily, ale neřekla jsem to, protože jsem měla za to, že na jeden den je Margareta historická až dost. Ale nepomohlo to, protože vzápětí na to Margareta přišla sama.

„Áááááááá!“ zaječela, pustila knížku na zem, rozběhla se do koupelny a mávala přitom ru-

kama, jako by jí hořely. Slyšela jsem, jak pustila vodu a začala se drhnout.

Margareta ani já normálně nikdy nenecháme tu druhou ve svém pokojíčku samotnou. Je to proto, že kdykoli se Margareta ocitne sama v mém pokojíčku, její prsty dostanou neodolatel-nou touhu něco uspořádat. A kdykoli se já ocitnu sama v tom jejím, moje prsty dostanou neodola-telnou touhu něco rozházet. Jakmile tedy Marga-reta zmizela v koupelně, začala jsem se rozhlížet, co bych tak dneska mohla rozházet. Ale tentokrát jsem svým prstům našla něco ještě lepšího.

Natáhla jsem se pod stůl, kde přistála knížečka Kamarádka týdne, a zvedla ji. Velice opatrně – tak opatrně, aby se neutrhla ani sebemenší flíček papírové obálky – jsem sloupala lepicí pásku.

Vtom se Margareta objevila ve dveřích kou-pelny a počukávala si prsty levé ruky jeden po druhém do sucha. „Mám skvělou fintu, Kle-mentýno,“ říkala hlasem, který zněl mnohem

klidněji než ten, se kterým utíkala do koupelny. „Jak bys mohla získat skvělou knížku, jako je ta moje. Celý týden musíš všechny chválit. A oni ti to potom v pátek v té knížečce vrátí.“

S úsměvem jsem jí podávala knížečku. „Podívej, Margareto!“

„Anebo dárky!“ pokračovala, zatímco se pustila do prstů na pravé ruce. „Dárky jsou ještě lepší než pochvaly. A nesundávej z nich cenovky, aby všichni viděli, jak dobré dárky to jsou, a –“

„Margareto, podívej!“ přerušila jsem ji.

Zvedla zrak od umytých prstů. Pusa se jí otevřela dokořán a ručník jí upadl na zem. Už zase měla ten výraz explodující komiksové postavičky.

„*Kdo ti dovolil, aby sis to četla?!*“ zavřískala. Potom se vrhla přes pokoj a vytrhla mi knížku z ruky, aniž by se starala o Michalovy bacily.

Řasenka, která nesměle vystrčila čumáček zpod postele, když Margareta odešla do koupelny, za-

svištěla zpátky pod postel. Kdybych věděla, že se tam vejdu, udělala bych to nejradši taky.

Místo toho jsem se snažila Margaretu uklidnit. „Já jsem to nečetla! Jen jsem... podívej! Už je to dobré, ta páska –“

„To je osobní věc! Nikdo to nemá co číst! Nikdo!“ ječela Margareta.

„Jen jsem sloupala tu pásku, Margareto! A nic jsem nezničila. Takže teď se vraťme k tomu dávání dárků, dobře? Myslíš, že mi všichni napíšou

do knížky něco hezkého, když jim budu dávat dárky?“

Tomuhle se říká Odvádění Pozornosti Jinam. Naši říkají, že jsem na to přebornice, ale na Margaretu to nezabralo.

„NIKDO TI NENAPÍŠE DO KNÍŽKY NIC HEZKÉHO, I KDYBYS VŠEM DALA CELOU HORU DÁRKŮ, A ANI NEJSI MOJE KAMARÁDKA A HRAJU SI S TEBOU JEN PROTO, ŽE BYDLÍŠ VE STEJNÉM DOMĚ, A TEĎ SE VRAŤ DOMŮ!“ zařvala na mě Margareta.

„Dobře, dobře, dobře... A CO, MNĚ JE TO FUK, PROTOŽE TY TAKY NEJSI MOJE KAMARÁDKA!“ zařvala jsem na ni taky. Potom jsem vyběhla z Margaretina bytu k výtahu a zapíchla prst do knoflíku S-jako-sklep takovou silou, že jsem ho nejspíš rozbila.

